

HÚSVÉT HAJNALÁN

Túrmezei Erzsébet

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír fele hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Ím ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé ... Csak úgy, mint régen.
Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttük ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak, a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe
és suhog a korbács és csattog az ostor,
hol, aki megvédje, a hős, az apostol?
És az Atya hallgat? - Mély csend ül az égen
s most hajnallik újra: csakúgy ... úgy mint régen.

Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt.
S még volt, aki gúnnyal nevette őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdösve, gyalázva a fára szegeztek,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten, anyát és poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!
Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír fele hárman,
nagyapóteki gyásszal, húsvéti sugárban.

Hogy látnák szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!

Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt dőbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor ha nincs még húsvéti szíved,
a nagyapótekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Forrás: www.keresztenydalok.hu